

Overweging 25-07-2015 17^e zondag
n.a.v. 2 Kon. 4, 42-44 en Jo. 6, 1-15

Welkom.

Het koor zong: "Laetetur cor quaerentium Dominum; quaerite Dominum, et confirmamini: quaerite faciem eius semper."

"Moge het hart van hen die de Heer zoeken worden verblijd; zoek de Heer, en wordt versterkt; blijf steeds zijn aangezicht zoeken."

Dat slaat op ons: wij komen hier om bij de Heer levensvreugde te vinden, en levenskracht; om te weten waar we met onszelf aan toe zijn, en hoe wij onze levensweg kunnen gaan. We mogen ons leven vóór Hem brengen, ons goede gevoel, onze dankbaarheid, onze zorgen, onze twijfels. Proberen we echt ons aan Hem toe te vertrouwen, dan zal Hij ons laten merken dat Hij bij ons is en zich om ons bekommert.

Ik wens u een mooie viering, die vreugde geeft en kracht.

Overweging.

"Blijf steeds het Aangezicht van de Heer zoeken."

Je mag zonder overdrijving zeggen dat in dit ene zinnetje de hele Bijbel vervat is.

Op allerlei verschillende manieren, in de beschrijving van historische gebeurtenissen, in vermaningen, in gebeden en verhalen, steeds is de kern een uitnodiging om je tot God te wenden, om in Hem te geloven en ons leven aan Hem toe te vertrouwen.

Vandaag gebeurt dat in twee verhalen over broodvermenigvuldiging. In het eerst worden er twintig gerstebroden aangeboden waarmee 100 man hun honger zouden moeten stillen. Dat waren geen broden zoals wij die kopen: van 1 ½ pond, maar platte koeken, meer het idee van knäckebröd. In het verhaal wordt een beroep gedaan op vertrouwen in de Heer, en zie: ze werden allemaal verzadigd en hielden nog over.

Het tweede verhaal overtreft het eerste nog minstens 50 maal: alleen al 5000 mannen krijgen genoeg en er blijven nog twaalf manden met brokken over.

Welke lessen bevatten deze verhalen? Zij herinneren ons aan wie wij zelf zijn, ook in verhouding tot de wereld en de natuur.

Wij bidden vaak: "Geef ons heden ons dagelijks brood." Vanuit het gelovige besef dat ons dat geschonken moet worden. Wij werken er zelf voor, maar wij zelf kunnen de groeikracht van het graan en van andere voedingsmiddelen niet scheppen. Dat komt van de Schepper. Zo ook kunnen wij ons leven, onze werkkraft niet zelf maken, die ontvangen wij van de Heer. En dan blijkt

geschonken wordt. Het stelt ons verder in de gelegenheid te delen met anderen, zoals in het verhaal gebeurt. Als wij heel onze rijkdom delen met anderen die minder of niets hebben, is er voor iedereen genoeg en houden we nog over.

De bede om ons "dagelijks brood" in het Onze Vader staat niet alleen voor eten en drinken, maar voor alles wat wij nodig hebben om een menswaardig leven te leiden.

Dit heeft ook te maken met de Eucharistie. Jezus deelde brood en wijn, en hij noemde dit zijn lichaam en bloed. Dat betekende in zijn taal: "mijn leven".

Bloed was in het Aramees nl. de drager van het leven, dus het leven zelf. Jezus drukte met dit gebaar uit wat hij tot dan toe had gedaan: zijn leven belangeloos in dienst gesteld van de mensen om hem heen. En hij zinspeelde tegelijkertijd op zijn naderende kruisdood, zijn zelfgave tot het uiterste toe.

Hij sloot dit rituele gebaar met de woorden: "Doet dit tot mijn gedachtenis." In zekere zin zijn dit de belangrijkste woorden, zijn testament voor ons. Als je mijn leerling, mijn volgeling wilt zijn, deel dan je leven met anderen zoals ik dat heb gedaan.

Aandacht en zorg voor anderen, hulp en steun aan anderen. Daarmee zetten wij het laatste Avondmaal voort. Als wij met hem aan tafel gaan in de Eucharistie heeft dit alleen zin als wij dan zijn voorbeeld volgen. "Tot zijn gedachtenis", dat is in zijn naam, als navolging van hem.

Je ziet, de Bijbelse verhalen zijn niet slechts interessante vertellingen uit een ver verleden, zoals sprookjes. Zij hebben alles te maken met ons hier en nu.